

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 5.

Ljubljana, dne 1. maja 1909.

XVII. tečaj.

DEČKOVE ŽELJE.

Prišla je pomlad vesela,
v gozd, na polje kliče nas.
Topla sapa je zavela,
cvetje nam jasni obraz.

V gozdič kmet hiti z voličem,
drva vozi, vrt gradi.
Na polje hiti s konjičem,
orje, seje in sadi.

Šel i jaz bi v gozdič, v goro,
a sekira ni zanič.
Šel na polje bi pred zoro,
pa lesen je moj konjič.

Le pomlad mi v srce trosi
mnogo lepih, sladkih nad.
Radost tiho srce nosi:
„Oj ostani tu, pomlad!“

Mokriški.

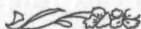

KO PRIŠLA JE VESNA.

Ko prišla je vesna
vasovat na trate,
sem zaželel dni nazaj,
dni mladosti zlate.

Pa v srce mi legla
je bridkost brezmejna ...
Kje si moja ti mladost,
rádost čatodejna?!

Bogumil Gorenjko.

KAJ NAS UČI PRATIKA?

6. Božič in Velika noč.

Marica: Zopet Vas prosimo, babica, da bi razsodili v neki reči, o kateri sva z Jankom nasprotnih misli. Janko trdi, da je o Veliki noči lepše, jaz pa pravim, da o Božiču.

Babica: Preden morem razsoditi, moram slišati vzroke, ki jih imata vsak za svojo trditev.

Janko: O Božiču razsaja huda burja, treba je gaziti sneg, mraz pa je tako nadležen, da je treba kar ušesa zakrivati in z nogami stopicati, če nočeš ozebsti. Oh, o Veliki noči je pa že začetek ljube pomladi, solnce že tako prijetno sije, cvetice se prikazujejo iz tal in ptički nas veselo pozdravljajo.

Babica: Marica, zdaj pa ti govori!

Marica: Meni se pa zato tako lepo zdi o Božiču, ker imamo ljubke jaslice v cerkvi in doma, pa prekrasno božično drevesce, polno lučic in dragocenih daril. In kako nebeško lepo je v cerkvi, posebno pri polnočnici, ko je vse razsvetljeno v cerkvi, kakor bi bilo podnevi, — pa to rajsko veselo pevanje božičnih pesmi!...

Babica: Že vidim, da ne bo težko razsoditi in poravnati vajinega prepira. Pratika naj odloči! Vidva nista oba na istem stališču, zato sodita različno. Saj smo že takoj v začetku razvideli, da nam pratika meri in določuje čas v dvojnem oziru, v naravnem in nadnaravnem, ter nas uči, kako nam je čas uporabljati v telesno in dušno korist, za čas in za večnost.

Tako seveda ne bosta nikoli edina, če se eden opira le na to, kar nam daje narava, drugi pa na to, kar nam nudi sv. Cerkev. Najprej se zmenimo o zimi in pomladi brez ozira na praznike, potlej pa ocenimo še praznike. — V naravi je sicer marsikaj prijetnejše spomladi nego pozimi, dasi ima tudi zima svojo prikupno stran: ali ne vesta več, kako ste se zadovoljno gregli in igrali ob gorki peči, koliko otroške zabave je bilo tudi s snegom in na ledu! Če ste se zunaj na-

veličali mraza, vam je pa bila v sobi gorkota tem prijetnejša. Vem, da bi vam tudi ljubka pomlad ne bila tako všeč, ko bi ne bilo zime poprej. Vendar tukaj odločuje dušna stran. Le pomislite, kako pusta in otožna bi bila šele mračna in mrzla zima, ko bi ne imeli božičnih praznikov! Kako pa nam omilijo ti ganljivi prazniki zimske dneve! Pa tudi pričetek vesele pomladi dobi svoj pravi sijaj šele po veličastnem obhajanju Kristusovega vstajenja o Veliki noči. Saj brez velikonočnih praznikov bi skoro ne vedeli, kaj je lepota pomladi!

Pa to veselo korist imajo prazniki le za one, ki jih res pobožno praznujejo po namenu in v duhu sv. Cerkve. Zato pa vselej, kadar se bližajo glavni prazniki, ponavljam z vami one dogodke, katerih spomin obhajamo te prazniške dni, ter zahtevam, da mi priporočujete, kar ste se učili o njih v svetih zgodbah in v katekizmu. Zato sem vam razlagala pomen jasic in božičnega drevesca ter drugih bogoljubnih šeg, ki jih obhajamo o Božiču. Zato smo se enako skrbno pripravljali, da bi vredno obhajali skrivnosti velikega in velikonočnega tedna.

O da, pratike nimamo zato, da bi po njej le šteli praznike, marveč nam je tudi v opomin, da jih prav praznujemo. Pratika nam bodi voditeljica, ki naj nas takorekoč prisili, da bomo to, kar se učimo, tudi izvrševali v dejanju in življenju, tako kakor bi se vse še enkrat ponavljalo pred našimi očmi in posebej za nas!

* * *

4. maja

Sveti Florijan. Malo je svetnikov, ki bi se tolikrat imenovali in na pomoč klicali kot sv. Florijan. To splošno zaupanje kaže gotovo tudi slavo svetnikovo. Mi Avstrijci ga moramo pa še posebno častiti in se mu priporočati, ker je bil rojen in mučeniške smrti umrl v našem cesarstvu, tam blizu meje, ki deli Zgornje

Avstrijsko od Spodnjega.

Sv. Florijan je bil rimski vojak za časa cesarja Dioklecijana, ki je bil zelo neusmiljen preganjalec

kristjanov. Tam, kjer se steka reka Aniža v Donavo, je bil utrjen vojaški tabor. Med rimskimi vojaki je bilo že mnogo kristjanov. Ko se je pričelo Dioklecijanovo preganjanje, je dal cesarski oblastnik 40 vojakov vreči v ječo. Ko to izve Florijan, se mu gre sam naznaniti, da je tudi kristjan. Oblastnik ga ukaže neusmiljeno pretepsti in z železnimi grebeni po plečih razmesariti. Florijan ostane stanovit. Ne morejo ga pregovoriti, da bi daroval malikom. Zato ga obsodijo v smrt. Privežejo mu velik kamen na vrat in ga vržejo v reko Anižo. Valovi zaneso njegovo sveto telo na neko iz vode molečo skalo, kamor prileti orel, kakor bi ga hotel stražiti. Pobožna gospa ga da skrivaj odnesti in pokopati tam, kjer je sedaj samostan sv. Florijana.

Slika se v vojaški obleki, izlivajoč iz golide vodo na gorečo hišo, zato, ker je v vodi prestal mučeniško smrt, ali pa tudi zato, ker se je neki ogljar, ki je bil padel v žareče oglje, nepoškodovan rešil po priprošnji sv. Florijana.

Naj bi ta mogočni priprošnjik tudi varoval našo ljubo mladino še strašnejšega ognja grešne strasti in večnega pogubljenja.

15. maja

Sv. Izidor je bil doma iz Madrida, glavnega mesta na Španskem. Bil je sin ubožnih staršev. Rad bi bil hodil v šolo, a branilo mu je uboštvo in nikogar ni bilo, da bi ga bil podpiral. Torej si je moral izvoliti delavski stan. Pri nekem bogatem gospodu je služil za kmetškega hlapca.

Kakor je bil zvest služabnik svojega zemeljskega gospodarja, enako zvesto je služil svojemu nebeškemu Gospodu ter je bil vsak dan pri sv. maši, preden je šel na delo. Zlobni ljudje pa so ga raditega tožili pri gospodarju, češ, da zanemarja delo. Da bi se prepričal, kaj je na tem, gre nekega jutra gospodar sam zgodaj na polje. Izidorja sicer ni našel; bil je takrat v cerkvi in je molil. Kako pa se začudi, ko zagleda belo oblečenega mladeniča, ki orje na njegovi njivi. Ko je bil Izidor pri sv. maši, je prišel angel na polje in je oral mesto hlapca. To je zelo pre-

treslo dobrega gospodarja, popolnoma je zaupal hlapcu Izidorju in mu ni branil hoditi v cerkev, kakor si je želel. Tega je bil dobri posel zelo vesel in se je posvetil po krščanskem pravilu: „Moli in delaj!“

VRABEC IN LASTOVKA.

Basen.

Vrabc: „Ej, lastovičica, čiv, čiv! . . .
Ne grem tu vun, dokler bom živ!
Kaj mar mi tvoje so prošnje,
naj bodo še tako lepe!
Zdaj jaz sem tukaj gospodar.
Pravica tvoja? — Kaj mi mar! . . .“

Lastovka: „Še enkrat, vrabček, te svarim
poprej, ko k sestricam zletim
in jim povem, da vrabec smel
je moje gnezdece zasél.“

Vrabc: „Hihihih! . . . Le zleti, le!
Kaj mar mi tvoje so sestre!
Jaz se v trdnjavi brānil bom,
jaz kljuval bom in rānil bom.
Ve vse me ne premagate.
Hihihih! . . . Le zleti, le!“ —

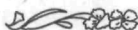
Zletela lastovičica.

Vrabc: „Čiv, čiv! Čiv, čiv! Čiv, čiv! Čiv, čiv!
Pomagaj mi, kdor še je živ!
Zazidati me mislijo —
Da nisem mislil prej na to!
Čiv, čiv! Čiv, čiv! Čiv, čiv! Čiv, čiv!
Pomagaj mi, kdor še je živ!“ —

Zaman, zaman! Pomoči ni,
naj vrabček še tako kriči! . . .

Razdražene so lastovke
nasilneža zazidale.

Ianko Polák.

RIJA, RAJA . . .

Rija, raja, tamtaram,
pust zapeček je in hram,
zunaj je tako lepó,
solnček sveti spet gorkó!

Tramtaram, oj le v korak!
Svež in čist je zopet zrak,
zunaj okrepčamo se,
malo poigramo se.

Rija, raja naokrog,
z vrta v polje, s polja v log,
pomlad mlada se rodi,
holarija, holari!

Slavko Slavič.

FRANJICI V SPOMIN.

Kajne, dragi čitateljčki, da vam veselja poskakuje in utriplje srce, zdaj ko je odstopila starka zima svoj prestol ljubki vigredi? — Saj sedaj skakljate in kramljate brezskrbno po vrtovih in travnikih, trgajoč prve pomladanske cvetice. In gotovo so vam najljubše skromne in prijetno dehteče vijolice. Teh išče vaše oko in vaše srce. Saj je ponižna vijolica tudi res vsem priljubljena cvetica.

In glejte, dragi čitatelji, taka duhovna vijolica je pa tudi vsak dober otrok, ki ljubi Boga, ki lepo moli in ki je prijazen in ljubezniv z vsakomer.

Zato poslušajte, ljubi malčki! Povem vam o neki taki skromni vijolici, katero je nebeški Mladinoljub na večer zadnjega marca presadil iz zemskega vrta v božje svetišče, da bi se tam razcvitala v slavo Mariji in v čast božjo!

Ta skromna cvetka je bila Franjica Eržen, učenka I. razreda ljudske uršulinske šole. — Tudi o tej deklici lahko rečemo, da je rastla, kakor v starosti tako v modrosti in milosti pred Bogom in pred ljudmi.

Njena vnanjost in ljubeznivost sta jo prikupili vsakomur, ki je ž njo občeval.

Doma je bila angel miru in zadovoljnosti. Zato je bila ljubljenček svojih staršev. Njen oče pripoveduje o nji tako: „Ko sem prišel domov, me je vedno

prosila, naj ji povem kaj lepega o ljubem Jezusu in o Mariji. To je bilo njeno edino veselje, slišati kaj o ljubem Bogu in o nebeški Materi. Za otroške igre se ni dosti zanimala. Ako so jo vabili njeni bratci in njene sestre na izprehod, je Franjica vsa zadovoljna in vesela ostala pri svoji ljubljeni mamici. Izpolnila ji je sleherno željo.“

Najbolj srečna je bila, če je smela iti v cerkev k službi božji in poslušat besedo božjo. Zelo pa je bila vedno žalostna, če je niso poklicali zjutraj radi mraza, da bi bila šla z mamico k sveti maši. — Ljubezen do Marije, naše nebeške Matere, se je vtisnila Franjici globoko v nežno srce. Že kot triletno dete je pela ljubko pesem v čast Mariji: „Veš, o Marija itd.“

Imela je Franjica res prav lep glas. To se je pokazalo posebno v šoli, kjer je smela peti naprej. — Sicer je bila mala sedemletna Franjica v vsakem oziru odlična učenka. Radi svoje bistrumnosti in ukaželnosti je prekosila vse druge svoje součenke. — Na sleherno vprašanje je vedela odločno in pravilno odgovoriti. Posebno se je odlikovala od drugih pri verouku. Vse podrobnosti je vedela povedati natančno, in sicer prav tako, kakor se je razlagalo.

Ni čuda, da je božje oko s posebnim dopadanjem zrlo na to deklenco. On, ki se pase najrajši med lilijami, je čuval nad njo, da bi ne zamorila slana greha tega pestrega cveta; zato je skrbel, da je ta krasna cvetka v kratkem času dozorela za nebesa. Položil jo je na bolniško postelj, kjer je tiho trpela z ljubim Jezusom vse bolečine.

Čez teden dni je Franjica ozdravela. Toda ozdravela le navidezno. Vsa vesela je prihitela zopet v šolo. Kmalu pa so se pokazali znaki, da je pri mali mučenici zapustila bolezen hude posledice.

Prihajala je le še teden dni v šolo. V tem kratkem času je tudi res prav posebno dozorela za nebesa. — S povzdignjenimi ročicami je nekoč prosila svoje drage starše, da bi ji dovolili darovati ljubko cvetico v posodici in svečo v čast Mariji, žalostni Materi božji.

Plemeniti in vzorni starši so ji to tudi prav radi dovolili. — Z velikim veseljem je to prinesla Mariji v dar.

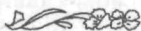
In dasi je bila vedno vsem drugim vzor pri molitvi, je te zadnje ure življenja še prav posebno lepo molila. Pri tem je zatisnila oči, da bi je nobena stvar ne motila pri občevanju z Bogom. Bila je na njenem obličju začrtana nadnaravna lepota. — Bila je res angel v človeški podobi.

V tihem tednu, 29. marca, je iznova zbolela, in sicer za smrt. — Ljubosumno je gledal Jezus malo, prijetno dehtečo vijolico.

Zadrhtelo je njegovo Srce po nji, in na večer zadnjega marca jo je res utrgal ter jo ponesel v nebeški vrt — tjekaj med božje krilatce, kjer bo slavila na veke svojega Stvarnika in svojo ljubo nebeško Mater.

„Radujte se, starši preblagi,
saj Franjica šla je v nebo.
Za Jagnjetom božjim že hodi,
z njo angelci slavo pojo!
Blagrujem te, Franjica srečna,
že diči te venec krasan.
Vse nas priporoči Mariji,
prosila ne boš je zaman!“

N. S.

LAJNAR.

(K sliki.)

Po vaseh in trgih hodi
s svojo godbo kot prosjak;
po postavi ne pozna se,
da kedaj bi bil vojak.

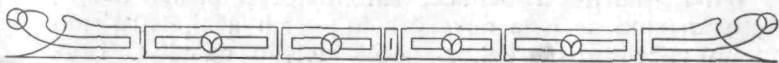
A svetinja vojna priča,
da se je s sovragi bil;
tam za svojo mlado nogo
je leseni — kol dobil.

Pod Radeckijem — „očetom“
hrabro se je bojeval;
zanj življenje svoje drago
še sedaj bi daroval.

Ali ni več tu „očeta“,
mnogih že tovaršev ni.
On le še po svetu hodi —
kot spomin viharnih dni.

Fr. Ločniškar.

PRVE POMLADANSKE CVETICE.

Tiho kakor sen je prišla zlatolasa pomlad. Vesna je dahnila v polje, v gozdove, ki so ob njenem toplem dihu vztrepetali in zazeleneli. Ptičkom je odprla kljunčke in zapeli so pesmi vzprejemnice. Tudi naših src se je dotaknila in zaživela so novo življenje, zelenih nad.

Zunaj pomlad, v srcu pomlad! Kdo bi ne šel vun iz prašnega in pustega mesta, vun v prosto naravo, kjer se giblje novo, pomlajeno življenje? Poglejmo vendar, kako nas vabijo blagodejni solnčni žarki tja med pisane livade in mlade rožice! Torej vun iz zaduhle sobe, pod milo nebo, kjer naj pozabi duša zemskih nadlog in trpljenja!

Tudi mene se je polastilo hrepenenje po prosti naravi; sklenil sem iti na izprehod v bližnji gozdič.

„Za mano ostani, o mesto,“ sem si mislil in šel v pomladni dan, da se nasladi moja duša ob opojni pomladanski lepoti. Komaj zapustim pusto mestno zidovje, že mi je bilo pri srcu laže in hitreje sem jel korakati.

Prišel sem v gozdič. Prva cvetica, ki sem jo našel, je bil pomladanski podleseček. Ni posebno lepa ta cvetica in pravijo o njej, da je strupena, a vendar se človek vzradosti, ko jo po dolgi ostri zimi ugleda — navadno ob kakem grmovju. Ta je torej ena prvih znanilk bližajoče se pomladi.

Krenil sem s poti in zavil sem v grmovje, skozi katero je prijazno žuborel potoček, ki je spal skoraj vso zimo pod mrzlo ledeno skorjo. Prišel sem do solnčne grive, kjer so cvetele rumene trobentice. Ko sem jih ogledoval, sem se zamislil na otroške dni, ko sem jih trgal doma in piskal z njimi.

Spomnil sem se pa tudi veselja, ki sem ga imel kot otrok s svojimi tovariši. Ko smo našli na kakí solnčni grivi rumene trobentice, smo najprvo piskali nanje; a ko smo se tega naveličali in postali lačni, tedaj smo jih začeli gristi, kakor zajček deteljo na njivi. Tega

se ne sramujem; naj le vsak poizkusi žvečiti troben-
tico in videl bo, da je sladka in se za silo da tudi
jesti, ker je zdravilna rastlina.

Tupatam se je zabelil tudi zvonček tako prijazno
v jasni dan, da sem stopil k njemu ter ga utrgal. Pri
vsakem, ki sem ga utrgal, je prišel iz otročjih let
spomin ter vzbudil neutešno hrepenenje po mladostnih
dneh. Spomnil sem se onih detinskih dni, ko sem
iskal belih zvončkov, nosil jih za klobukom, krasil z
njimi domačo izbico in drugo.

Pač, da ne pozabim navesti še ene cvetice, namreč
vijolice. Teh sem našel tudi tu. Tako ponižno skrite
so dehtele pod kakim grmom, da jih je človek lahko
prezrl. Natrgal sem šopek ter odšel z njimi domov.

Niso kdove kako lepe te pomladne cvetice, a
prve so in zato vzbujajo v nas toliko več veselja, ko
jih po dolgi zimi zagledamo kot znanilke pomladi —
zlate dobe, ko je že vsa narava ogrnjena z zelenim
prtom.

Slavko Planinski.

O SLADKI ČAS . . .

O sladki čas pomladi zlate,
ko srce v prsih se topi;
darove siplje nam bogate
oznanjevalka lepših dni.

Kraljica toli zaželjena
prispela obiskat je svet;
ljubezni polna roka njena
po zemlji trosi radost spet.

O, da enkrat zakraljevala
bi vesna tudi v srcih nam,
da s cvetjem večnim bi obdala
srca nam najsvetejši hram.

Fr. Ločniškar.

MLADA UJETNIKA.

Spisal A. P. Ilovski.

Na Matijčevem vrtu se je igrala trojica dečkov.
Pomladansko solnce jih je izvabilo iz gorke izbe na
dvorišče. Tu so skakali, rezljali piščalke in se veselili,
da je bilo kaj. Bili so čimdalje glasnejši in živahnejši,

tako da jim je moral ded, ki je sedel na klopici pred hišo, večkrat požugati s palico.

Tedaj so se plašljivo spogledali, misleč: „Ej, še pete bo treba privzdigniti, ako se ded ne spravijo zopet v izbo.“ Toda kmalu jih je zapustil strah. Izbili so si iz glave deda in njegovo palico, pa so bili zopet živi in razposajeni.

Najstarejši je bil Matijčev Ludovik. On je zapovedoval, in po njegovem povelju sta se morala ravnati ostala dva, namreč njegov štiriletni bratec Feliks in nekoliko starejši sosedov Francek. Če je hotel Ludovik sesti na svoj voziček, morala sta ga Feliks in Francek vozariti gorindol po dvorišču, dokler je hotel ošabni poveljnik.

Razume se, da sta se Feliks in Francek kmalu naveličala takega posla in Ludovikove družbe. A Bog ne daj, da bi se uprla! Ludovik bi ju ne bil nič več povabil v klet k staremu kasonu, kjer so hranili mati Matijčevka debele orehe za velikonočno gubanco.

Ludovik ukaže svojemu bratu, naj mu prinese dedov kožuh na voziček, da ga ne bo tiščal neotesani les. Feliksu se pa ni več ljubilo, zato se mu kratko odreže: „Jaz ti ne bom nosil kožuha, da me bodo potem ded s tisto kljukasto; saj veš, kakšna je. Le sam pojdi ponj! Vidiš ga tam na klopi je, kjer so ga pustili ded?“

„A tako? No, pa še bolje. Bova pa sama s Francetom jedla orehe. Glej, mati so pustili ključ v durih. Sedaj je pravi čas! Tebe pa ne potrebujeva. Poberi se pa glej, da naju ne ovadiš! Sicer te zaprem, kakor včeraj, v skedenj.“

Pa smukne Ludovik s Francetom v klet, vzame ključ iz vrat in jih zapre od znotraj, da ne bi mogel Feliks za njima. A kako se prestrašita mlada tatiča, ko ne vidita nič drugega kakor črno temo po vsej kleti. Orehi jima več ne pridejo na misel.

Ludovik hoče obrniti ključ, toda ne gre in ne gre. Zastonj se upira in pritiska, da mu teče pot od čela. Stara ključavnica se je skoraj sama zaprla, a odpreti ni bilo mogoče vsakemu. Zato so puščali mati vrata

kar odprta. To so porabili paglavčki, da so se nabasali sladkega sadja, ker Matijčeva mati so imeli vedno kaj dobrega v kleti.

Ludovik je večkrat pošteno plačal ukradene orehe. A mnogokrat ga niso zapazili. Tudi danes je mislil, da bo tako srečen. A danes ga je zadela zaslužena kazen. Klet je imela le majhno okence, ki je bilo pa skoraj vse zamašeno. Ni bilo mogoče vun.

Lahko si mislite, kak strah je prešinjalo Ludovika v tej temi, ker še svojega tovariša ni videl. Žal mu je bilo in jeziti se je začel na orehe, ki so ga kar saml klicali in vabili v klet. Čudno, da ni na vse grlo jokal in kričal. Vedel je namreč dobro, da bi ga jok in klicanje še prej izdalo. Toliko manj moški je bil pa Francek, ki se je davil na vse pretege.

To vpitje so slišali mati Matijčevka, ki so prišli na dvorišče. Takoj so vedeli, da so zopet mali tatiči v kleti pri orehih. Mislili so: „Kako se ta spaka puli in pretepa za tiste orehe.“ Pa vzamejo leskovo šibico — zdravilo za take fantiče. Ko pridejo do kleti, vidijo, da so vrata zaprta od znotraj.

Mlada ujetnika sta pripoznala svojo hudobo in povedala, da sta zaprla vrata, da ne bi prišel še Feliks za njima.

Mati odidejo v hišo po sekiro, da odkrešejo nekoliko pri tleh od trohnelih vrat, in Ludovik jim da skozi luknjico ključ. Dolgo časa so se mati sukali pri vratih in obračali ključ na vse kraje, preden so rešili prestrašena ujetnika iz ječe.

Vesela sta Francek in Ludovik zopet zagledala beli dan, dasi sta v strahu pričakovala kazni.

Mati pa so vrgli leskovo šibico proč in zaenkrat le nekoliko popridigovali. Vedeli so dobro, da je bila ječa dovolj velika kazen za lahkomišljena izmikavat. Vendar so pa šibo še enkrat pobrali in jo snedencema pomenljivo pokazali.

O POMLAD VESELA . . .

O pomlad vesela,
vse zbudila si;
polje, log in trata
vse cvete, dehti.

Drevje preoblači
se v pomladni cvet;
sivi starček hodi
se na solnce gret.

Med zelenjem potok
srebrni šumi,
z vejice mu ptiček
pesmico drobi.

Le cvetite trate,
le naj cvet dehti,
naj le ptica prosta
brez skrbi žgoli!

Bogumil Goren'ko.

IZPREHOD PO GOZDU.

Spomini na hroščevo leto.

I.

Krasno majnikovo jutro! Torej palico v roke in pot pod noge, pa hajdi v bližnji gozd! Grem naprej svojo pot, stopam zamišljen in gledam in poslušam, kaj se godi okrog mene.

Obstanem. Čujem otožno stokanje . . .

„Kaj bo, kaj bo?“ vzdihuje najstarejši, še ne cele tri tedne star hrošč.

„Kako sem želel priti iz črne zemlje vun na svetlobo, na solnce! Kako sem bil nevoljen, da toliko časa ne pride nam odločeni mesec maj! In danes? Komaj čakam, da se povrnem nazaj v zemljo. Naše življenje je res najslabše življenje.“

Oddahne se. Dolg govor ga je silno utrudil.

„Naše življenje je najslabše življenje, poudarjam še enkrat.“

„In najžalostnejše in najnesrečnejše in . . .“ hiti prigovarjati zbrana truma.

„Vsak dan nas je manj. Najboljšega prijatelja mojega Rjavčka, je vzela noč. Zaletel se je v deblo in tam končal svoje mlado življenje. In ti, moj najzvestejši spremljevalec, Tipalček, kje si? Ni te več. Tako izginja hrošč za hroščem . . .“

Zopet prejenja in si otare solze.

„Oh, sam bom ostal, vsi gredo pred mano. No, če bi sedajle prišla smrt, nič bi si je ne branil. Hladno-krvno bi ji poletel v naročje . . .“

Za menoj prideta dva dečka. Vse njuno orožje je kazalo, da sta lovca, ki zasledujeta drevju škodljive hrošče. Ozreta se na hrast. Oh, to bo plen! Jožek spleza na drevo in potrese; Francek pa čaka spodaj. Gledam ta prizor. Ali bodo res ti življenjasiti hrošči šli prostovoljno v smrt, kakor je vsaj o sebi zatrjeval njih tovariš? O ne! Ta in oni se vzdigne. Med temi je bil, če sem prav videl, tudi naš tako smrtiželjni tovariš. Vzdigne se in zabrenči, a bilo je prepozno. Francek skoči za njim, ujame ga in takoj je bilo po njem.

II.

Grem naprej. Videl sem, da hroščeva smrtna vdanost ni bila prav odkritosrčna. In zopet nekaj zaslišim.

„Kol'kor hroščev, tol'ko let
Bog nam daj na svet' živeť“.

Znan mi je ta napev, ki ga čujem, pevca pa ne vidim. Kje pa je?

Aha, tamle korači majhna mravlja, ki se pravkar vrača od zajtrka.

„Takega pa še ne, kakor letos,“ modruje navdušeno sama s seboj.

„Vsak dan meso, vsak dan pečenka! Pravkar smo jedli fina hroščeva jetrca, opoldne nas zopet čaka hroščevo sveže meso in klobase. Ha, to bo življenje! In koliko se bo dalo še na stran, koliko se bo prihranilo za poznejši čas! Tam gre pa sestra — kaj neki bo?“

„Črnica, Črnica!“

„Kaj pa je!“

„Hitro pojdi, hitro! Oh, ti ne veš, kakšna reč je doma. Celega hrošča nam je nekdo poslal. Pa kakšnega! To bodo koline!“

Hitro stopata Črnica in nje tovarišica proti domu. Še sem slišal njiju pogovor, kako se jim letos godi,

ko hodijo pit biserno roso, ko uživajo toliko hroščevega mesa.

In na mravljišču! To je veselje, življenje in delovanje! Vse se suče okrog poslanih kolin, vse se trudi, da spravijo poslani dar v poboljšek za poznejše čase.

Po storjenem delu hiti vse zopet narazen, vse po novih opravkih. Dasi imajo pri mravljah letos vsega zadosti, vendar nisem našel tam nobenega postopača. Vse dela veselo in židane volje . . . *J. E. Bogomil.*

PRI POMLADNEM DELU.

Kak veselo Tonček naš
tam po vrtu skače!
Nič mu niso danes mar
v sobici igrače.

Zdaj pri očku se smukljá,
ki sade drevesa;
zdaj pri bratcu, ki skrbno
z vej mrčes otresa.

Sejejo za vrtom tam
mati zelenjavo.
Tonček naš i materi
dela tam zabavo.

Pa skaklja spet k sestrici,
ki rahlja gredice
in z radostnim srčecem
seje si cvetice.

Kaj bi Tonček ne skakljaj,
da žari mu lice,
saj še nima nič skrbi —
niti za cvetice.

Mokriški.

Zastavica.

(Priobčil „Internus“.)

Zapisal je deček na steni visoki:
Deset imam prstov na vsaki roki
pet in dvajset na rokah in nogah.
Kako mi dokažeš, da ni se lagal?

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil „Internus“.)

Kako je to mogoče: beseda kruh se začne s črko
k in konča tudi?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)